

[Korsgaard.]

fra konservativ Side kan intet bedre ønske, end at dette er rigtigt, idet det jo netop bebrejdes os, at vi ikke stærkt nok gik imod denne Form for Beskatning.

Jeg kan ikke sige, hvordan de forskellige Handelsorganisationer ser paa det, men saa vidt man kan dømme efter Aviserne paa dette Omraade, synes det mig, at det ikke kan bestrides, at overalt, hvor Handelsorganisationerne, de Organisationer, som har haft Interesse i dette Forhold, har været samlet, har man paa det skarpeste kritiseret den Ulejlighed, der er blevet dem paaført. Men der bliver vel nok Lejlighed til mere sagligt at faa undersøgt til Bunds, om den højtærede Finansminister har Ret, eller om Erhvervsfolkernes Kritik er berettiget.

Endnu blot nogle faa Ord om Erhvervs-spørgsmaalet. Jeg tror, alle er enige om, at over en Bank taget var 1929 erhvervsmæssigt set et godt Aar. Det var godt for Landbruget, fordi Svineproduktionen var saa overmaade lønnende, og fordi Svinepriserne slet ikke stod i et rimeligt Forhold til den Kornpris, man havde paa det daværende Tidspunkt. Aaret var ogsaa godt for de saakaldte Byerhverv, hvilket man kan se af, at Beskæftigelsen var høj, Arbejdsløsheden lille; ja, der er jo dem, der vil mene, at der overhovedet praktisk talt ingen Arbejdsløshed har været i 1929.

Om dette er rigtigt eller ikke, skal jeg lade være usagt, det har i hvert Fald indenfor mange Fag været meget svært at faa fat paa Folk, det har jeg saa mange Eksempler paa, at det tror jeg ikke, der kan være nogen Tvivl om er rigtigt. Der kan have været visse Fag, hvor man ikke har kunnet finde Beskæftigelse, men jeg tror meget lidt paa, at man i det hele taget kommer væsentlig længere ned med Arbejdsløsheden, end man var i 1929, og saaledes som Forholdene tegner sig, er der vist heller ingen, der venter sig, at det skal blive bedre; man nærer kun Frygt for, at det skal blive værre, og stiller sig i Særdeleshed Spørgsmaalet: Hvor slemt vil det blive?

De gode Arbejdsforhold i 1929 førte til, at man indenfor Organisationerne i ikke helt ubetydelig Udstrækning foretog en Lønforhøjelse ved de Forhandlinger, der fandt Sted i Foraaret 1930, og det paa et Tidspunkt, da Grovevarer i høj Grad var nedadgaende i Prisen. Man kan spørge sig selv, om dette var rigtigt. Man kan naturligvis ogsaa spørge sig selv, om det var nødvendigt. Paa det sidste Spørgsmaal kan strengt taget kun Organisationerne svare.

Spørger man, om det var rigtigt, vil jeg for mit Vedkommende sige: Nej, det var meget lidt rigtigt. Samtidig med, at Raastofferne med Hensyn til Pris bevæger sig i een Retning, da tror jeg normalt ikke, i Samfund kan taale, at Prisen for at faa dem bearbejdet bevæger sig i modsat Retning. Altsaa, jeg mener for saa vidt, det var forkert, det, der blev gjort.

Men bliver jeg spurgt, om jeg da som Arbejdsgiver og staaende med Ansvar vilde være gaaet mod den Ordning, der blev truffet, da vilde jeg være meget usikker med Hensyn til mit Svar. For det er jo netop Svagheden i mange Forhold, at naar Forretningen gaar helt godt, og man kan se, at det, der i Øjeblikket forlanges, det er alligevel ikke mere, end at der bliver en god Del til mig endnu, saa er det overmaade svært at sige: Nej, jeg vil ikke, saa tager jeg Konflikten.

Det er ogsaa i høj Grad det, der har gjort sig gældende, naar Svineslagterierne i Virkeligheden saa nogenlunde har maattet betale Slagteriarbejderne det, disse har villet have. Om dette Krav saa har været berettiget eller ikke, skal jeg slet ikke blande ind i Sagen; men givet er det, at naar Landbruget ligger saadan i det, at Svineproduktionen er den eneste, der betaler sig, og man saa eventuelt kommer til at staa overfor Spørgsmaalet om en Arbejdsstandsning paa Slagterierne, og denne Arbejdsstandsning kan hindres ved, at man, ganske vist principielt urigtigt, men rent faktisk kan komme igennem det med en mindre Udgift, ja, saa fortænkter jeg ikke de paagældende Arbejdsledere, Ejerne, om man vil, i, at de siger: Nej, hellere imod Principperne give en Smule og saa alligevel, saa længe Verdensforholdene tillader det, bevare det gode Marked, som vi har!

Det forstaar jeg saa overmaade vel, men det gaar jo ikke i Længden. Nu, da Ordrene formentlig ikke mere gaar ind i det Omfang som tidligere, og da paa den ene Side Grovevarerne falder, og samtidig Arbejdsløsheden stiger — det vil i Virkeligheden sige, at den stiger i dobbelt Potens, dels absolut, dels derigennem, at man for de samme Penge, naar Raastofferne falder i Pris, antagelig kan købe mere —, er det overmaade tvivlsomt, om det gaar an, paa en Maade i dobbelt Potens, at forhøje Arbejdslønnen.

Der er ikke nogen Tvivl om, at der hersker den mest forfærdende Usikkerhed erhvervsmæssigt set snart sagt over hele Verden. Det er jo ikke saadan, at man ikke